

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

לפני כבוד השופטת נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד רותם ליפשיץ תירוש

המאשימה

נגד

אריה לייב סוכצבסקי - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד עקיבא מאיר

הנאשמים

הכרעת דין

בהתאם למצוות המחוקק אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם מהעבירה של החזקת בעל חיים מבלי לספק לו את צרכי מחייתו, מבלי לדאוג לבריאותו ומבלי למנוע התעללות בו לפי סעיף 1א2, ו-17(ב) לחוק צער בעלי חיים והרשעתו את הנאשם בעבירה של עינוי, התאכזרות והתעללות בבעל חיים, לפי סעיפים 2(א) ו-17(א)(1) לחוק צער בעלי חיים.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של עינוי, התאכזרות והתעללות בבעל חיים, החזקת בעל חיים מבלי לספק לו את צרכי מחייתו, מבלי לדאוג לבריאותו ומבלי למנוע התעללות בו בניגוד לסעיפים 2(א), 1א2, 17(א)(1) ו-17(ב) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד – 1994. (להלן: "חוק צער בעלי חיים").

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם היה בעלים של מכולת באשדוד. ביום 11.3.23 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, לכד הנאשם חתולת רחוב במלכודת חתולים. הנאשם החזיק את החתולה כשהיא לכודה בתוך המלכודת עד אשר ביום 12.3.23 בשעה 06:00 הכניס את החתולה, כשהיא בתוך המלכודת, לתוך מקפיא גלידות שנמצא בתוך מחסן המכולת, כשבמקפיא טמפרטורה של כמינוס 30 מעלות. הנאשם סגר את המקפיא והחזיק שם את החתולה עד אשר שוחררה על ידי הגב' זיקלין בן שמעון (להלן: "זיקלין") בשעה 20:00 באותו יום.

החתולה הוחזקה במקום ללא אוכל, ללא מים וללא פתחי אוורור ובכך עינה הנאשם את החתולה, התעלל בה, התאכזר אליה, לא סיפק לה את צרכי מחייתה, לא דאג לבריאותה ולא מנע התעללות בה.

3. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם הודה בכך שלכד את החתולה במלכודת הומנית גדולה, הודה בכך שהחתולה הייתה במקפיא בתוך מלכודת עד אשר שוחררה על ידי הגב' זיקלין בשעה 20:00 למחרת היום. הנאשם כפר ביתר הנסיבות לרבות במודעות, בטמפרטורת המקפיא הנטענת ובטענות שלא דאג לצרכי מחייתה של החתולה. לדבריו, המקפיא עמד ריק

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

במחסן, הטמפרטורה במקפיא לא הייתה טמפרטורה של הקפאה, והיה פתח אוורור. לדבריו, בתוך המלכודת היה אוכל, בבוקר הוא סיפק גם מים לחתולה. לטענת הנאשם לא הייתה לו מודעות להתעללות הנטענת, הוא לא ידע שאסור ללכוד חתולים במלכודת.

4. לאור כפירת הנאשם נשמעו ראיות בתיק.

מטעם המאשימה העיד מר אביעד מונטייה שמשמש כמפקח ביחידת הפיצ"וח במשרד החקלאות, מר דוד בוארון, שעובד כמפקח וטרינרי בעיריית אשדוד, ד"ר משה דהן, הרופא הרשותי של עיריית אשדוד, מר נפתלי דדון, מנהל מרחב דרום ביחידת האכיפה של משרד החקלאות, ד"ר איילת שמואלי-גולדין, רופאה וטרינרית ממשלתית ועדת הראיה הגב' ז'קלין בן שמעון.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

5. **ב"כ המאשימה בסיכומיה** ביקשה להרשיע את הנאשם. לדבריה הנאשם הודה בחקירתו באזרה במרבית המיוחס לו בכתב האישום. לדבריה יש סתירות בין גרסת הנאשם בהודעה שנגבתה ממנו, לבין עדותו בבית המשפט ואף לבין הגרסה שמסר במענה לכתב האישום. המאשימה ביקשה להעדיף את הגרסה שמסר הנאשם בהודעתו. לדבריה הוכחו המעשים המיוחסים לו בכתב האישום והוכחה מודעותו למעשיו. לדבריה, לכל הפחות הייתה עצימת עיניים ביחס לטמפרטורה של המקפיא.

ב"כ המאשימה הפנתה לעדותה של הגב' ז'קלין אשר הייתה עקבית וללא סתירות, וביקשה לתת אמון מלא בדבריה. חיזוק לעדותה ניתן למצוא בהקלטות של שיחותיה של הגב' ז'קלין עם הנאשם, שם הטיחה בו את הדברים והנאשם לא שלל אותם. לדבריה, גרסת הנאשם כי התכוון לשחרר את החתולה אך לא הספיק לעשות כן היא גרסה כבושה.

ב"כ המאשימה טענה כי לכל הפחות ישנה פזיזות לעניין התוצאה אשר התבטאה באדישות ובקלות דעת של נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה. על כן לשיטתה הוכח היסוד הנפשי של העבירות. בעניין היסוד הפיזי, הפנתה ב"כ המאשימה לחוות הדעת של ד"ר איילת שמואלי-גולדין, רופאה וטרינרית ממשלתית, אשר העידה כי מעשיו של הנאשם ביחס לחתולה מהווים התעללות. גם עדותו של ד"ר משה דהן הרופא הרשותי חיזקה את עדותה של ד"ר שמואלי-גולדין. ב"כ המאשימה ציינה כי מדובר בעבירות התנהגות אשר השלמתן אינה מותנית בהוכחת קיומם של תוצאה או נזק. ב"כ המאשימה טענה כי הוכיחה את כל העובדות הנטענות בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר ועל כן יש להרשיע את הנאשם.

6. **ב"כ הנאשם בסיכומיו** טען שיש לזכות את הנאשם ולו בשל זוטי הדברים זאת משום שהחתולה נותרה בחיים ולא נפגעה באופן פיזי ועל כן אין הצדקה להעמיד את הנאשם לדין.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

עוד טען להגנה מן הצדק שכן עד כה לא הועמדו לדין נאשמים בגין עבירות צער בעלי חיים במקרים שבהם לא נגרם נזק לבעל החיים. לשיטתו, המאשימה לא סתרה עובדה זו ולא הוכיחה כי אי פעם הואשם אדם בעבירה זו במקום שלא נגרם נזק.

לטענת ב"כ הנאשם, במשך שנתיים הנאשם סבל מנזקים אינסופיים מהחתולה אשר גרמה להרחקת לקוחות, מנעה מאשתו לעבוד בחנות בשל חששה מהחתולה, פגעה בילדים אשר חששו להיכנס לחנות. לדבריו, המאשימה היא זו שלא פעלה כמצופה ממנה לסילוק המפגע ואילו הנאשם פעל כפי שפעל בשל רצונו לסלק המטרד. לדבריו, המאשימה לא הוכיחה שהחתולה לא היוותה סכנה בריאותית ותברואתית לנאשם או ללקוחותיו, ולכן היה צידוק למעשיו, שכן לא נותרה לו ברירה אלא לעשות בעצמו מעשה וללכוד את החתולה לאחר שהרשויות לא טיפלו בבעיה. ב"כ הנאשם הפנה לכך שז'קלין האכילה את החתלה בתוך גם כשהחנות הייתה סגורה, לטענתו, זקלין מאכילה חתולים באופן שגורם למפגע, והעיריה לא אישרה את מיקום ההאכלה.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שלא נערך לנאשם שימוע בטרם הגשת כתב אישום, הוא אף לא קיבל הודעה על זכות טיעון ואילו היה מקבל הודעה שכזו, הוא היה מתייעץ עם עורך דין, שכן בעת חקירתו הוא הרגיש נינוח עד כדי כך שבחר שלא להתייעץ בעורך דין, הוא לא הבין את משמעות החקירה ואת החובה לדייק בכל מילה.

לדבריו, המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב אישום. לא הוכח שלכידת חתולה במלכודת הומאנית למשך מספר שעות מהווה התעללות, ולכל הפחות יש לזכות את הנאשם מחמת הספק בהעדר יסוד נפשי אובייקטיבי ובהעדר מודעות לטיב המעשה ולאפשרות לגרימת התוצאה.

לעניין המקפיא, לא הוכח שהמקפיא פעל. הנאשם העיד שהוא לא ידע שהמקפיא עובד שכן המקפיא היה ריק מגלידות, טמפרטורת ההקפאה הייתה על מינימום, ולכן לא ניתן היה להרגיש את הקור.

לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם התכוון ללכוד את החתולה ולשחרר אותה כמה שיותר רחוק, הוא התעכב כי לא היה לו רכב.

הנאשם טען שהשאייר פתח אוורור במקפיא, ז'קלין עמדה יותר רחוק ולכן לא הייתה יכולה לראות שהמקפיא פתוח מעט. לדבריו, המאשימה לא הגישה חוות דעת המלמדת על העדר אוורור מספק.

לעניין המזון והמים, לטענתו המאשימה לא הגישה חוות דעת שקובעת מהם תנאי מחייתה של החתולה, ומהי כמות המזון והמים שדרושים לחתולה מהמין, מהסוג ומהגיל של החתולה נשוא כתב האישום

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם בהודעתו אישר שהחתולה היתה במתח משום שזיקלין הסבירה לו במשך שבועיים כמה סטרס נגרם לחתולה, ולכן זה נתן לו נקודת הסתכלות חדשה. ב"כ הנאשם טען שהנאשם ביקש לרצות את זיקלין כי הוא חש מאוים ממנה ופחד שהיא תפרסם את שם החנות ולא ייכנסו קונים אך הוא לא מבין בענייני חתולים ולא זיהה בעצמו שהחתולה הייתה במתח.

ב"כ הנאשם טען שהנאשם לא ראה אם החתולה קפאה, הוא רק אישר את דבריה של זיקלין. לטענתו, אין ראיות לכך שהחתולה נפצעה, החתולה שוחררה וברחה מבלי שתועד מצבה; גם זיקלין לא הזכירה בחקירתה שהחתולה נפצעה. ב"כ הנאשם טען שחוות הדעת של ד"ר שמואלי-גולדין היא מוטת ולא הגונה,

ב"כ הנאשם טען לקיומם של מחדלי חקירה בגינם יש לזכות את הנאשם: בעת שהנאשם נחקר נכחו בחקירה שני אנשים נוספים אך לא נרשם על כך מזכר, לא בוצעו פעולות חקירות שהיה נכון לבצען, לרבות בדיקת הטמפרטורה במקפוא, עוד הלין על האותנטיות של ההקלטות שביצעה זיקלין ועל כשלים ב"שרשרת" הראייתית ביחס להקלטות אלה.

ב"כ הנאשם טען שעדותה של זיקלין הייתה מתחמקת, מלאת סתירות ולא אמינה.

ב"כ הנאשם טען שעדותו של הנאשם הייתה קוהרנטית, ולא נסתרה, גרסתו לא הייתה כבושה, הוא ענה על כל שאלה שנשאל.

לאור כל האמור, ביקש לזכות הנאשם, ולו מחמת הספק.

דיון והכרעה

7. בתיק זה עסקינן בחתולה שהוחזקה על ידי הנאשם במלכודת כאשר בחלק מהזמן המלכודת עם החתולה בתוכה הוכנסו למקפוא גלדות, כל זאת במחסן המכולת שבבעלותו.

משך הזמן בו הייתה החתולה לכודה במלכודת

8. בכתב האישום נטען כי הנאשם לכד את החתולה במלכודת ביום 11.3.23 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, ולמחרת ביום 12.3.23 בשעה 6:00 המלכודת ובתוכה החתולה, הוכנסו על ידו למקפוא הגלדות, שם הוחזקה החתולה עד השעה 20:00 עת שוחררה על ידי זיקלין.

9. במענה לכתב האישום הנאשם הודה הנאשם במתואר לעיל.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

10. לטענת ז'קלין הלכידה הייתה יום קודם לכן, ביום שישי 10.3.23, שכן לדבריה, כבר ביום שישי חיפשה את החתולה במקום ולא מצאה אותה, ואפילו התקשרה למוקד 106 כדי לברר אם התקבל דיווח כלשהו על החתולה (עמ' 35 שי 9-32). הנאשם שלל במפורש את הטענה שלכד את החתולה כבר ביום שישי (ת/4 עמ' 3 שי 21).

לא די בכך שז'קלין לא ראתה את החתולה ביום 10.3.23 כדי לקבוע שבאותה שעה החתולה כבר הייתה לכודה במלכודת. גם המאשימה סברה כך, וניסחה את כתב האישום בהתאם לגרסתו של הנאשם בעניין זה.

11. זמן הלכידה נקבע על פי הודעתו של הנאשם (ת/4 עמ' 2 שי 5-11). שעת הכנסת המלכודת לתוך מקפיא הגלידות – קרי יום 12.3.23 בשעה 06:00 נקבעה אף היא לפי הודעת הנאשם (ת/4 עמ' 2 שי 15-17).

הטמפרטורה במקפיא הגלידות

12. העובדה שמקפיא הגלידות פעל והטמפרטורה בתוכו הייתה נמוכה נלמדת מעדותה של ז'קלין, אשר העידה כי כאשר הנאשם הוציא בנוכחותה את המלכודת עם החתולה מתוך המקפיא, חצי מהמלכודת הייתה מכוסה קרח וגם רגליה של החתולה היו קפואות (עמ' 37 שי 1; עמ' 44 שי 11, עמ' 46 שי 29-31; עמ' 65 שי 13-27).

13. הנאשם אישר במפורש שראה **קרח על המלכודת** (ת/4 עמ' 7 שי 9), אם כי בעדותו בבית המשפט העיד כי אינו זוכר אם היה קרח על המלכודת (עמ' 92 שי 31-32) והסביר שיכול שז'קלין אמרה שהיה קרח, אז הוא אישר שהיה קרח, על אף שהוא עצמו לא ראה קרח (עמ' 93 שי 8-10). הנאשם אישר שגם בשיחה ביניהם שז'קלין הקליטה הוא לא שלל שהיה קרח, זאת משום שהוא חש שיש לה כח בידיים לעשות לו נזק לחנות והוא רצה לצמצם נזקים (עמ' 94 שי 4-13).

הטענה שרגלי החתולה היו קפואות, הוצגה לנאשם בעת חקירתו, והוא לא הכחיש זאת, אלא רק ביקש להתנצל (ת/4 עמ' 6 שי 7-9).

14. ב"כ הנאשם טען שאין ליתן אמון בעדותה של ז'קלין, לאור ריבוי הסתירות בדבריה. אני ערה להערות ב"כ הנאשם בנוגע לאמינות עדותה של ז'קלין, לכך שלטענתו היא ניסתה להמעיט בנזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מנוכחות החתולה; לכך שהיא טענה בעדותה בבית המשפט שהחתולה נולדה במכולת, טענה שלא עלתה בהודעתה, שם טענה כי כשראתה את החתולה שם היא כבר הייתה גדולה; לכך שטענה שלא עשתה עסקים עם הנאשם (עמ' 48 שי 20) אך בהמשך אישרה שהיא מביאה לו מוצרים עם רכבה ומקבלת תמורה בעבור שירותיה (עמ' 49 שי 8-9); לכך שהיא טענה שהחתולה מעוקרת (עמ' 53 שי 27, 31-32; עמ' 55 שי 3) ואוזנה חתוכה בשל העיקור, וכשהוצגה בפניה תמונה שלכאורה האוזן לא חתוכה, השיבה שלא ניתן לראות (עמ' 55 שי 3).

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

54 ש' 3-5); לכך שאמרה שהיא לא איימה על הנאשם שתארגן הפגנה ובהמשך אישרה שכן הציעה לעשות הפגנה (עמ' 57, ש' 16-33); לכך שנשאלה אם יצא לה ללכוד חתול במלכודת, היא השיבה שלא ובהמשך השיבה שכן (עמ' 58, ש' 8-30); לכן שתחילה אמרה שהטלפון שלה היה בבית (עמ' 67, ש' 17-20) אך כשעומתה עם העובדה שלא הלכה הביתה להביא את הטלפון, השיבה שכנראה הטלפון היה בטעינה ברכב (עמ' 67 ש' 28).

15. על אף טיעוני ב"כ הנאשם, עדותה של ז'קלין זכתה לאמוני המלא.

התרשמתי מכנות דבריה. התרשמתי שהיא חדורת שליחות בכל הנוגע לטיפולה בחתולי רחוב, וכי היא משקיעה בכך את מיטב זמנה ואת מיטב כספה. לא התרשמתי שז'קלין ממציאה נתונים, מסלפת את המציאות, או מעוותת את הדברים עליהם העידה. אף לא התרשמתי כי היא מחפשת במכוון להרע לנאשם או לנקום בו, אלא התרשמתי, כפי שהתרשמה אף ב"כ המאשימה, כי היא מדברת מדם ליבה, שהאירוע נחוה על ידה בצורה קשה מאד.

אכן פה ושם יש אי דיוקים קלים בעדותה של ז'קלין. עם זאת, אין מדובר באי דיוקים בדברים המהותיים.

כאמור, לב ליבו של האירוע נשוא כתב האישום אינו שנוי במחלוקת, ולמעשה הנאשם הודה בעיקרי היסוד העובדתי המיוחס לו בתיק זה ובכך חיזק את עדותה של ז'קלין. אציין כי על אף שהאמנתי לז'קלין, בחנתי את עדותה באופן ביקורתי.

16. נוכח האמור, אני מקבלת את עדותה של ז'קלין, וקובעת כי המקפיה פעל, והטמפרטורה בו הייתה נמוכה, באופן שהצטבר קרח על חלקים מהמלכודת ועל רגלי החתולה. עדותה של ז'קלין בעניין זה נתמכת גם בעדותו של הנאשם עצמו, בעיקר בדברים שמסר בשיחה עם ז'קלין ובחקירתו באזהרה.

17. באשר לטמפרטורת המקפיה – בכתב האישום נטען כי הטמפרטורה במקפיה הייתה מינוס 30. נתון זה נלמד מהטמפרטורה שהייתה במקפיה כשבועיים לאחר מכן, כפי שנצפתה ותועדה על ידי המפקח אביעד מונטיה (ת/1; ת/2) שהגיע למקום לגבות עדות מהנאשם.

אלא שבמועד גביית העדות המקפיה כבר הוחזר לשימוש פעיל במכולת ואוחסנו בו גלילות, בעוד שבעת לכידת החתולה במקפיה, המקפיה לא היה בשימוש ואוחסן במחסן של המכולת. באותה עת המקפיה היה ריק מגלילות. גם ז'קלין אישרה זאת (עמ' 60 ש' 26).

18. הנאשם הסביר כי היו לו במכולת גלילות שהתקלקלו והיה צריך להחזיר לספקים כדי לקבל זיכוי, ולכן את הגלילות המקולקלות הוא החזיק במחסן בתוך המקפיה הנ"ל, ומכיוון שהגלילות לא

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

היו מיועדות למכירה אלא להחזרה, הוא העלה את הטמפרטורה במקפיא למינוס 4, על מנת לשמור את הגלידות במצב קפוא, אך תוך חיסכון בצריכת החשמל (עמ' 92 ש' 13-18). את גרסתו זו לפיה הטמפרטורה במקפיא הייתה מינוס 4 מעלות מסר כבר בהודעתו (ת/4 עמ' 5 ש' 5).

19. כאמור, אין תיעוד של הטמפרטורה במקפיא בזמן האירוע. ז'קלין אשר נכחה במקום, לא הבחינה בשעון הטמפרטורה. היא אמנם הבחינה בכך שהמקפיא פעל וגרם להקפאת המלכודת ולהקפאת רגלי החתולה, אך היא לא ידעה לומר מה הייתה הטמפרטורה.

20. לאור המפורט לעיל, ובהעדר ראיה ישירה לגבי הטמפרטורה במקפיא במועד האירוע, אני מקבלת את גרסת הנאשם, לפיה הטמפרטורה במקפיא הייתה מינוס 4 מעלות. אני שוללת מכל וכל את טענת הנאשם כי המקפיא היה מנותק מחשמל, זאת כאמור, לאחר ששוכנעתי שהמקפיא הקפיא את המלכודת ואת רגלי החתולה.

מודעותו של הנאשם לכך שהמקפיא פעל

21. הנאשם, לטענתו, לא היה מודע לכך שהמקפיא פעל בעת שהחתולה הוחזקה בתוכו, בתוך המלכודת. לדבריו: "בראש שלי המקפיא הזה לא עובד, הוא ריק מסחורה, הייתה סחורה שמה כמה ימים קודם, היה גלידות שחזרו לספק. הסחורה חזרה לספק אז המקפיא אמור להיות מנותק. בראש שלי הוא מנותק" (עמ' 77 ש' 25-28).

בהודעתו מסר כי הוא לא היה בטוח אם המקפיא עובד או לא עובד (ת/4 עמ' 2 ש' 15-18). ובהמשך: "כנראה שכחתי לנתק את המקפיא מהחשמל ושכחתי שהוא עדיין עובד (ת/4 עמ' 3 ש' 7).

22. בשיחה המוקלטת עם ז'קלין, מסר לה כי הטמפרטורה במקפיא "נעימה" (ת/5). אני ערה לגרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט, לפיה הוא אמר את הדברים לז'קלין כדי לנסות למזער בפניה את הנזקים, וכי לא ניתן להסיק מכך שידע שהמקפיא עבד (ת/4 עמ' 6 ש' 19-20).

23. עם זאת, גם ללא ניסיונו של הנאשם לרצות את ז'קלין, ניתן לייחס לו מודעות לכך שהמקפיא פעל.

ראשית, כפי שציינה המאשימה, בזמן שהנאשם הכניס למקפיא את החתולה, בוודאי שהבחין שהטמפרטורה בו נמוכה.

שנית, לאור ההתנהלות המתוארת, ניתן לייחס לנאשם את הידיעה שהמקפיא פעל, ולו מכח עצימת עיניים.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

24. סעיף 20(ג)1 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 - (להלן – חוק העונשין) קובע כדלקמן:

"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררן".

לצורך קיום מצב של "עצימת עיניים" די בחשד ממשי (ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל 14.5.01). מקום בו מפעם בליבו של מבצע עבירה חשד בדבר טיב התנהגותו או בדבר קיומה של נסיבה הנמנית עם פרטי העבירה, מוטלת עליו החובה לפעול כדי להפריך את החשד ולברר את מצב הדברים לאשורו. כל עוד לא עשה כן, או שעשה, אולם חשדו לא הופרך, רואים אותו כמי שמודע בפועל בעת ביצועה של העבירה לאותו פרט (ע"פ 4164/09 פלוני נ' מדינת ישראל 29.7.10).

לא זו בלבד שאין זה סביר להכניס חתולה למקפיא – אין זה ראוי ואין לכך כל הצדקה - גם אם המקפיא לא פועל, אלא שאפילו אם זו הייתה כוונתו של הנאשם, בשים לב שמהותו של המקפיא הוא להקפיא גלידות ועל כן הטמפרטורות בו מאוד נמוכות, דבר בסיסי ומתבקש הוא לוודא שהמקפיא אכן אינו פועל. על כן שעה שהנאשם לא בדק שהמקפיא אינו פועל, הרי שלכל הפחות עצם את עיניו.

האם הנאשם סיפק לחתולה מזון ומים בכמות שדי בה לצרכי מחייתה?

25. בהודעתו (ת/4 עמ' 4 ש' 1) מסר הנאשם כי לצורך לכידת החתולה שם כמה פעמים חתיכות נקניק במלכודת.

לדבריו, למחרת בבוקר, לפני שהכניס את המלכודת למקפיא, נתן לחתולה עוד חתיכה מהנקניק וצלוחית מים (ת/4 עמ' 4 ש' 15-16).

בעדותו בבית המשפט טען שנתן לחתולה נקניק (קבנוס) אחד בלילה ואחד בבוקר (עמ' 87 ש' 26, עמ' 88 ש' 33).

בעדותו בבית המשפט טען הנאשם שנתן לחתולה מים (עמ' 87 ש' 24). לדבריו, הצלוחית עם המים הייתה מראש בתוך המלכודת בשלב לכידת החתולה, והוא מילא פעם נוספת מים בבוקר, (הוא מילא את צלוחית המים "ממרחק", כי זה הרתיע אותו (עמ' 90 ש' 19-28)).

26. מעבר לעדויות של הנאשם, אין כל ראיה אחרת ביחס לאוכל ומים שניתנו לחתולה.

27. המאשימה הגישה סרטון (ת/12) שבו ז'קלין תיעדה בסרטון וידאו את המלכודת לאחר שהחתולה שוחררה מתוכו.

לא הייתה במהלך הדיון כל התייחסות לסרטון זה, לא על ידי המאשימה ועדיה ולא על ידי ההגנה, ואף לא בסיכומי הצדדים.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

לא ניתן הסבר ביחס למלכודת, לרבות אם קיימת היכולת להבחין בקרת, או בהעדרו, ואם קיימת היכולת להבחין בקיומה של צלוחית מים, או בהעדרה.

איכות הסרטון אינה מאוד גבוהה, ובהעדר עדות מפורשת בעניין זה, אין בידי הכלים, רק על סמך התבוננות בסרטון לקבוע אם ניתן היה להבחין בקרח או אם בתוך המלכודת הייתה או לא הייתה צלוחית מים, גודלה של אותה צלוחית, והיותה מכילה מים (אולי המים קפאו לגמרי, אולי נשפכו).

לגבי נקניק הקבנוס, אין כל אינדיקציה ביחס לגודל מנת הנקניק שנתן הנאשם לחתולה.

28. בסעיף 1א2 (א) לחוק צער בעלי חיים נקבע: "בעלים של בעל חיים או המחזיק בו חייבים לספק לו את צרכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו." "מחזיק" מוגדר בסעיף 1 לחוק: "מי שבעל חיים ברשותו או באחריותו, לרבות במסגרת עיסוקו".

29. תקנה 3 (ג) לתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) (החזקה שלא לצרכים חקלאיים), תשס"ט - 2009 עוסקת בחובת מחזיק בעל החיים לספק לו מזון ומי שתיה. זו לשון התקנה:

3 (ג) מחזיק של בעל חיים יספק לו מזון ומי שתיה כמפורט להלן:

(1) מזון בכמות, בתדירות ובהרכב תזונתי מתאימים לצרכיו ולהרגלי האכילה של בעל החיים לפי סוגו, מינו, גילו ומצבו הבריאותי;

(2) מזון שאינו מקולקל, מורעל או עבש;

(3) מי שתיה זמינים ונקיים; היה בעל החיים מחוץ למקום החזקתו הקבוע – מי שתיה בכמות ובתדירות המתאימות לצרכיו; בפסקה זו, "מי שתיה" – מים שנתקיימו בהם הוראות תקנות בריאות העם (איכותם התברואית של מי שתיה), התשל"ד-1974.

"מחזיק" מוגדר בתקנות הנ"ל כמי שבעל חיים נמצא ברשותו או בפיקוחו.

30. אני ערה לטענת ב"כ הנאשם שהנאשם אינו "מחזיק" כהגדרתו בחוק.

אין בידי לקבל טענה זו. גם אם החתולה אינה בבעלות הנאשם ואינה מצויה בחזקתו של הנאשם דרך קבע, שעה שהוא כלא אותה ואף דאג להסתרתה בתוך המקפיא, היא בוודאי ברשותו, באחריותו ובפיקוחו.

31. על פניו, עולה הרושם כי החתולה לא הואכלה בנדיבות, עם זאת לא הובאה בפני חוות דעת, או נתונים אחרים המאפשרים לי לקבוע שכמות המזון שסופקה לחתולה (נקניק קבנוס בכמות שאינה ידועה), התדירות וההרכב של המזון, וכמות המים, אינם מספיקים לצרכי מחייתה כנדרש.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

32. נוכח האמור, ובהעדר ראיות מספקות, נותר ספק ביחס להפרת החובה לספק לחתולה מים ומזון בכמות המתאימה לצרכי מחייתה.

האם החתולה הוחזקה במקפיא ללא פתח אוורור?

33. הנאשם הודה שסגר את דלתות המקפיא בעוד החתולה בתוכו, בתוך המלכודת, אלא שלדבריו, השאיר חרך לכניסת אוויר.

גרסה זו נמסרה על ידו בהודעתו (ת/4 עמ' 8 ש' 17-19) ועל גרסה זו אף חזר בעדותו בבית המשפט (עמ' 77 ש' 24-25, עמ' 89 ש' 32-33, עמ' 90 ש' 4-2, 13-16).

34. זיקלין העידה שהמקפיא היה סגור באופן הרמטי (עמ' 39 ש' 10) והנאשם פתח את דלת המקפיא כדי להוציא מתוכו את החתולה.

עדותה של זיקלין זכתה אמנם לאמוני המלא, ועם זאת, כפי שעולה מעדותה - היא לא נכנסה למחסן בעת שהנאשם ניגש לשם להוציא את החתולה מהמקפיא, אלא עמדה בכניסה, שכן הנאשם לא אפשר לה להיכנס (עמ' 61 ש' 8-15). ממקום עמידתה, הגם שהבחינה שהמקפיא היה סגור, יכול ולא הבחינה בכך שהסגירה לא הייתה הרמטית, אלא נותר פתח צר לאוורור.

35. בנסיבות אלו, ולו מחמת הספק, בפרט בשים לב שהחתולה שהתה במקום 14 שעות ונותרה בחיים, יכול וכן נותר פתח אוורור מספק לחתולה.

התעללות, התאכזרות ועינוי החתולה

36. המאשימה הוכיחה את היסוד העובדתי שבעבירה של התעללות, התאכזרות ועינוי החתולה, בין היתר, בעדויותיהם של ד"ר משה דהן וד"ר שמואלי-גולדין.

37. ד"ר משה דהן, הרופא הרשותי של עיריית אשדוד העיד כי "עצם הסגירה של חתול במקרר, בצורה שמונעת ממנו חופש, גם אם זה לתקופה קצרה או לתקופה ארוכה, זה משהו לא חוקי. **זו התעללות באשר היא. לסגור בעל חיים במקום לא מותאם לו זו התעללות** ולא למען טיפול רפואי או לצורך פרוצדורה. אם המקרר עבד, והטמפרטורה נמוכה, זה מסכן את חייו" (עמ' 16 ש' 32 עד עמ' 17 ש' 2, עמ' 17 ש' 13-18).

38. ד"ר שמואלי-גולדין היא וטרינרית המתמחה ברווחת בעלי חיים (ת/10; עמ' 22 ש' 29-30). ד"ר שמואלי-גולדין ערכה חוות דעת (ת/10) שם ציינה כי החתולה נלכדה, יללה והשתוללה ולכן הנאשם הכניס אותה למקפיא בטמפרטורה של מינוס 30 מעלות. מחוות הדעת עולה כי שהייה

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

ממושכת של החתולה בטמפרטורה נמוכה מאוד הביאה לכך שהחתולה החלה לקפוא ועל פי התיאור נראה שהחלה לסבול מכוויות קור ברגליה, תהליך שגורם לכאב עז (ת/ת 10 פסקאות 6-8). עוד ציינה ד"ר שמואלי-גולדין בחוות דעתה כי כיוון שהחתולה לא הפסיקה לילל ולהראות סימני מצוקה ניכר כי הנאשם הבין שהחתולה סובלת (ת/ת 10 עמ' 3).

39. בעדותה בבית המשפט אישרה ד"ר שמואלי-גולדין שהיא לא ראתה את החתולה - (עמ' 24 ש' 6). לדבריה, אם שמים חתול בקור של אפס מעלות, הוא יקפא תוך זמן מסוים, וזה תלוי בגודל שלו, בגיל שלו, במסת השומן והשרירים שלו. היא לא יודעת להעריך כמה זמן זה יקח, אבל הוא יקפא בייסורים (עמ' 25 ש' 12-14).

לדבריה, "לתפוס חתול, לשים אותו בכלוב, ולשים אותו במקפיא... מקום קר מאוד, לא מאוורר, שרגליו על הקרח... הפעולה הזו כשלעצמה היא התעללות, עינוי... התעללות בחסר ישע" (עמ' 26 ש' 1-6).

40. אני ערה לביקורת שהעביר ב"כ הנאשם על חוות דעתה של ד"ר שמואלי-גולדין, על כך שלא נחשפה לכלל הראיות, אף לא להודעת הנאשם, אלא רק לדו"ח האירוע (ת/ת 1), על כך שלא בדקה את החתולה, על כך שציינה שהחתולה יללה יללות רבות ללא הפסקה, בעוד בדו"ח האירוע שעליו התבססה צוין כי החתולה יללה רק יללה יחידה.

ד"ר שמואלי-גולדין הסבירה את הדברים וציינה כי יללה אחת או מספר יללות זה היינו הך (עמ' 24 ש' 10), אם החתולה מיייללת או לא מיייללת, זה לא הדבר החשוב כאן (עמ' 24 ש' 28-29) לדבריה גם יללה אחת זה סימן מצוקה (עמ' 26 ש' 21-24). לדבריה, המליצה על הגשת כתב האישום על בסיס העובדה שהכניסו יצור חי לתוך כלוב לתוך המקפיא, והיא הייתה ממליצה על הגשת כתב האישום בין אם החתולה הייתה מיייללת ובין אם לאו (עמ' 26 ש' 29-33).

לצורך השלמת התמונה אציין כי הנאשם אישר בעדותו שהחתולה יללה מפעם לפעם (עמ' 86 ש' 17-18).

41. מסקנותיהם של ד"ר שמואלי-גולדין וד"ר משה דהן מקובלות עלי. ההגנה מטעמה לא הגישה כל חוות דעת או ראייה אחרת שיש בכוחה לסתור מסקנות אלה.

היסוד הנפשי - מודעות הנאשם לכך שמעשיו מהווים התעללות בחתולה

42. סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים קובע כדלקמן:

"לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי".

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

ברע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ (22.6.97), קבע בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"שלושה המה מעשים שהמחוקק אוסר עליהם: עינוי בעל-חיים ("לא יענה"); התאכזרות לבעל-חיים ("לא יתאכזר"); והתעללות בבעל-חיים ("לא יתעלל בו בדרך כלשהי"). שלושה שמות-פועל אלה: עינוי, התאכזרות והתעללות, אין הם מעיקרם "מושגי משפט" אלא מושגים הבאים לתאר תופעות חברתיות מסוימות...

"עינויי פירושו גרימת סבל, כאב וייסורים... "להתאכזר" לאדם או לחיה פירושו להרע להם, לנהוג בהם ברוע לב, לנהוג שלא ברחמים, לנהוג בקשיחות-לב... "התעללות" פירושה התנהגות קשה ואכזרית כלפי הזולת, השפלתו של הזולת, עשיית רע לזולת.

...

גורם ראשי מאחד לשלושה האיסורים ימצא בייסוד הנפשי המלווה את מעשי העינוי, האכזריות והתעללות. אין זה תנאי-יוצר באיסורים שהמענה יתכוון לענות את בעל-החיים, יתכוון להתאכזר אליו או יתכוון להתעלל בו. לעניין ענישתו של המענה, המתאכזר והמתעלל בבעל-חיים, די בכך שמתקיימת בו – כלשון [סעיף 20\(א\) לחוק העונשין](#) – "מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות"...

יסוד עיקרי שני המשותף לשלושה המעשים הרעים המנויים [בסעיף 2\(א\) לחוק](#) – למעשי עינוי, התאכזרות והתעללות – הוא סבלה של החיה מן המעשים הנעשים בגופה, הכאב שהיא כואבת עקב מעשי העינוי, האכזריות וההתעללות.

יסוד עיקרי שלישי המשותף לשלושה האיסורים שבסעיף 2(א) לחוק, העושה את העבירה ואת העוולה של צער בעלי-חיים, הוא: גרימת סבל וייסורים לבעל-חיים בלא שיימצא צידוק למעשה. מושג ההצדק לגרימת סבל לבעל-חיים תלוי בגורמים שונים, כגון: עוצמת הסבל, משך הסבל והתכלית שמבקשים להשיגה – לתכלית אחת מותר לגרום סבל רב, ולתכלית אחרת אסור לגרום ולו סבל קל. לפיכך, הגורמים שיש לבחון הם האם נשא בעל-החיים בסבל העשוי לבוא בגדרי עינוי, התאכזרות או התעללות, לאיזו תכלית גרם האדם סבל לבעל-החיים, אם האמצעי שהאדם נקט אותו הוא אמצעי ראוי, אם יש שקילות בין הסבל לבין התכלית והאמצעים, והאם נתקיים מבחן ה"מידתיות".

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

43. עבירה זו אינה עבירה של כוונה, אלא עבירה של מודעות. כדי לקבוע שהנאשם עבר עבירה של עינוי, התאכזרות או התעללות בבעל חיים, יש לבחון את הלך נפשו של הנאשם. כידוע, ניתן ללמוד על היסוד הנפשי אף מן הנסיבות.
44. לעניין **מודעתו של הנאשם** - הנאשם טען שלא היה מודע לכך שלכידת החתולה במלכודת כפי שלכד מהווה התעללות, וכי לא הייתה לו כל כוונה "לגרום לחתולה צער וקור" (ת/4 עמ' 2 ש' 19).
45. לטענתו, לא היה מודע לכך שהחתולה הייתה עלולה למות (ת/4 עמ' 6 ש' 3).

לדבריו:

"כשאני באותו אירוע לוכד את החתול, אני לא מודע לכל המילים האלה של סטרס, או כל מיני מילים שנאמרו בחקירה וז'קלין אומרת ושואלים אותי. אין לי מושג, אני לא מבין, גם באמת, אני רחוק מזה, לא מכיר את התכונות של חתול ולא יודע מה זה חתול. ולכן אני לא חושב שאני עושה משהו מזיק לחתול או מצער אותו. משתמש בכלים שיש בכל חנות, כתוב על זה הומאני, כתוב על זה לא מזיק, שזה לא גורם נזק ולא גורם צער אפילו נראה לי רשום שמה. אז אני עושה את זה בתמימות ואחרי זה שמכניסים לי שזה הכול לא בסדר, לא בסדר, לא בסדר, אז אני מסכים ומתנצל..." (עמ' 95 ש' 14-25).

בעדותו בבית המשפט הסביר הנאשם שז'קלין במהלך כל השבועיים מאז האירוע הסבירה לו כמה סטרס הוא גרם לחתולה וזה שינה לו את נקודת המבט על האירוע. לפני כן הוא לא הבין בחתולים (עמ' 85 ש' 9-27), באותו רגע הוא הבין שהחתולה סבלה במלכודת כי ככה אמרו לו והוא לא מתווכח (עמ' 86 ש' 11-12).

46. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמדובר במלכודת הומאנית, ולא במלכודת "דבק" או מלכודות אחרות שעצם לכידת החתולה באמצעותן מהווה התאכזרות לחתולה.

אכן, על פניו מדובר במלכודת הומאנית, כפי שעולה מנ/4. ועם זאת השימוש שנעשה במלכודת לא היה הומאני. אין מדובר במי שלכד את החתולה כדי לסייע לה להיחלץ מגג גבוה, או כדי להובילה לטיפול רפואי או אחר. אלא במי שלכד חתולה והכניסה למקפיא, על מנת שהחתולה לא תרעיש ולא תפגע לו בעסקיו: "זה לא יהיה נעים שהחתולה תיילל ליד הלקוחות עד שאני אפתור את זה ואדע מה לעשות עם החתולה, אז הכנסתי אותה למקפיא של הגלידות שהיה ריק מגלידות" (ת/4 עמ' 2 ש' 15-18); "חשבתי להשקיט אותה כדי שלא תיילל ותבריא לקוחות" (ת/4 עמ' 5 ש' 17) על דברים אלו חזר גם בבית המשפט (עמ' 77 ש' 28-29).

47. אין בידי לקבל את טענת הנאשם, כי לא היה מודע לכך שמעשיו מהווים התעללות בחתולה.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

48. בעת גביית הודעתו, הנאשם הביע חרטה מיידית על המעשה והבין את חומרתו (ת/4 עמ' 5 ש' 20-21).

49. על פניו קשה לקבל את הטענה שאדם אשר מכניס חתולה למשך 24 שעות למלכודת, כשמתוכן 14 שעות בתוך מקפיא שפעל ובו הטמפרטורה נמוכה, אינו מודע לכך שמדובר בעינוי, התאכזרות והתעללות (וראו ההגדרות כפי שצוטטו לעיל). נדמה שזה מסוג המקרים שמדברים בעד עצמם ואינם דרושים הסבר.

ועל אף שנדמה כי אין צורך בהסבר, מצאתי להסביר במפורט כיצד ניתן ללמוד מהנסיבות כי הנאשם אכן היה מודע לכך שהחתולה סובלת ממעשיו.

50. כך למשל סיפר הנאשם שהחתולה השתוללה בתוך המלכודת (ת/4 עמ' 2 ש' 16-4; עמ' 4 ש' 18; עמ' 84 ש' 12-6, עמ' 91)

51. כך למשל הנאשם ניסה להסתיר את מעשיו מז'קלין, וכאשר ז'קלין שאלה אם החתולה נמצאת בחנות הוא השיב בשלילה. כך עולה מעדותה של ז'קלין (עמ' 36 ש' 22-17), הנאשם עצמו אישר זאת במפורש בהודעתו (ת/4 עמ' 2 ש' 21).

לטענתו: "לא רציתי שהיא תעשה מזה בלגן, רציתי לשחרר את החתולה במקום אחר" (ת/4 עמ' 3 ש' 17-16).

לא זו בלבד שאמר לז'קלין שהחתולה לא נמצאת, אלא שכאשר היא שמעה את היללה של החתולה, וביקשה להיכנס לחנות, הוא ניסה למנוע זאת ממנה, והיא נאלצה להפעיל מעט כוח כדי להיכנס, שכן הוא התנגד לכניסתה (עמ' 38 ש' 30-19; עמ' 59 ש' 18-16).

עצם העובדה שהנאשם שיקר לז'קלין על הימצאותה של החתולה וניסה למנוע ממנה להיכנס למחסן כדי שלא תראה את החתולה במקפיא, מלמדת על כך שהיה מודע לכך שהוא מענה, מתעלל ומתאכזר לחתולה.

52. בהודעתו כשנשאל אם במהלך כל השעות שהחתולה הייתה במקפיא לא עלה בדעתו שהוא עושה משהו לא תקין ושהוא גורם סבל לחתולה, השיב: "עלה בדעתי אבל לא עשיתי כלום" (ת/4 עמ' 8 ש' 1).

53. הנאשם אפילו לא טרח לבחון את מצבה של החתולה מאז שהוכנסה למקפיא על אף הזמן הממושך ששהתה במקפיא והודה שכלל לא בדק את מצבה של החתולה מאז שהכניסה למקפיא (ת/4 עמ' 5 ש' 1).

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

נוכח האמור אני קובעת שהנאשם היה מודע להתעללות בחתולה, להתאכזרות ולעינוי, בוודאי מכוח עצימת עיניים (ראו לעיל, סעיף 20(ג)1) לחוק העונשין התשל"ז 1977, ע"פ 5938/00 [אזולאי נ' מדינת ישראל](#) (14.5.01)).

54. גם משיחותיו של הנאשם עם ז'קלין, לאחר האירוע (ת/5, ת/6) ניתן להתרשם שהנאשם שהיה מודע לכך שהתנהלותו אינה תקינה, בפרט בשיחתו הראשונה. כך למשל בשיחה ת/5 היה חשוב לנאשם לציין ש"זה היה לה בטמפרטורה נעימה", "קניתי לה אוכל, שתיה...", מתוך ניסיון להציג את תנאי ה"כליאה" כתנאים נוחים. בשיחה השנייה ת/6:

"הנאשם: תרגיעי אותי שהכל יהיה בסדר כי אני לא נושם.

ז'קלין: אתה לא נושם? והיא נשמה בתוך המקרר?...

הנאשם: עכשיו אל תטיפי לי מוסר, עכשיו מה שהיה היה..."

...

הנאשם: בוא בוא לא נהיה עכשיו המוסר, אני עכשיו מתוסכל, עשיתי טעות, מה אני אעשה? לא יודע, עכשיו רוצה לצמצם את הנזקים, אני עושה איתך עסקים, בבקשה אנחנו לא מחר לא נסגור את העסקים האלה אבל שלא יצא בנזק, את גם מרוויחה ממני, נכון?"

ניתן להתרשם כי במהלך כל השיחה השנייה הנאשם לא מכחיש את המעשים שעשה, אך בעיקר מביע חשש מנזקים שז'קלין עלולה לגרום לו (לרבות מהליכים שינקטו כנגדו) לאור מעשיו.

55. אני ערה לטענות ההגנה בנוגע לקבילותן של השיחות ומשקלן (עמ' 43 ש' 25-23). השיחות הוקלטו על ידי ז'קלין, הורדו על ידה מהטלפון ונמסרו לחוקר. העובדה שהטלפון המקורי כבר לא בידה, לא היה בה כדי לפגוע בקבילות ההקלטות ואף לא במשקל שמצאתי לייחס לשיחות שהוקלטו, שעה שגם ז'קלין זיהתה את השיחות (עמ' 42 ש' 29-28, עמ' 43 ש' 4-2) ואישרה שלא בוצעה בהן כל עריכה (עמ' 73 ש' 5) וגם הנאשם זיהה את השיחות (עמ' 80 ש' 1), על אף שלא זכר את תוכן של השיחות ולא ידע אם מדובר בכל השיחות או בחלקים מתוכן (עמ' 80 ש' 16-11).

כאמור, עדותה של ז'קלין זכתה לאמוני המלא, ולא התעורר אצלי כל חשד שז'קלין ערכה השיחות או ביצעה עליהן כל מניפולציה. כך גם לא עלה כל חשד כי מי מהחוקרים המעורבים בחקירה בחרו לבצע מניפולציה על השיחות שהקליטה ז'קלין.

56. הנסיבות שתוארו לעיל, לרבות הניסיונות של הנאשם להסתיר מז'קלין את מעשיו בזמן אמת, ולצמצם מחומרתם בדיעבד, יש בהן כדי ללמד שהנאשם היה מודע לכך שמעשיו היוו עינוי, התעללות והתאכזרות בחתולה.

העדר הצדק למעשיו של הנאשם

57. הנאשם בהודעתו (ת/4) ציין כי מעל שנה סבל מהחתולה, ששהתה שעות רבות במכולת, לעתים היה מגיע בבוקר ומגלה מזון נגוס, לעתים הייתה עושה צרכיה במכולת, במשך תקופה ארוכה ניסה להרחיק החתולה על ידי פיזור פלפל שחור בנקודות שהיא עוברת אך זה לא עזר (ת/4 עמ' 1 ש' 2-8; עמ' 75 ש' 26-29). גם בעדותו בבית המשפט ציין כי הלקוחות נרתעים מהחתולה, הם נמנעים מלהגיע, זה פוגע בתדמית של העסק, העובדים מפחדים מהחתולה ובעיקר אשתו מאוד נרתעת ממנה (עמ' 75 ש' 11-18; עמ' 76 ש' 1-6).

הנאשם החליט ללכוד את החתולה, לטענתו כדי לשחרר אותה כמה שיותר רחוק. הוא שם לה נקניק במלכודת ולכד אותה, אך פחד להרים את המלכודת כי החתולה השתוללה, ולכן הלך הביתה והשאיר את החתולה במלכודת (ת/4 עמ' 2 ש' 4-14; עמ' 84 ש' 6-12). בבוקר למחרת, הבין הנאשם "שזה לא יהיה נעים שהחתולה תיילל ליד הלקוחות עד שאני אפתור את זה ואדע מה לעשות עם החתולה, אז הכנסתי אותה למקפיא של הגלידות שהיה ריק מגלידות, אני לא בטוח אם המקפיא עבד או לא עבד" (ת/4 עמ' 2 ש' 15-18). ובהמשך: "כנראה שכחתי לנתק את המקפיא מהחשמל ושכחתי שהוא עדיין עובד (ת/4 עמ' 3 ש' 7). "חשבתי להשקיט אותה כדי שלא תיילל ותבריא לקוחות" (ת/4 עמ' 5 ש' 17) על דברים אלו חזר גם בבית המשפט (עמ' 77 ש' 28-29).

58. הנאשם טען כי כל שביקש הוא לסלק את החתולה מחנותו, ולכן לכד אותה והתכוון להסיעה אל מחוץ לעיר, אך כיוון שאין בבעלותו רכב, הוא חיכה עד שימצא אדם עם רכב שיוכל להיעזר בו (עמ' 77 ש' 2-5; עמ' 83 ש' 18-20, עמ' 86 ש' 32 עד עמ' 87 ש' 6).

גרסתו זו של הנאשם לפיה המתין עד שיאתר אדם עם רכב כדי שיוכל להרחיק את החתולה, לא עלתה בהזדמנות ראשונה ולא נמסרה על ידו בהודעתו ת/4. עם זאת כן ציין שם כי התכוון "לקחת אותה בערב" (ת/4 עמ' 6 ש' 3).

אני ערה לטענת ב"כ הנאשם כי הנאשם ענה על מה שנשאל, והשאלה הספציפית לא נשאלה. עם זאת, גם בעדותו בבית המשפט, לא סיפק הנאשם הסבר מניח את הדעת מדוע לא התפנה באופן מיידי כדי לאתר חבר עם רכב (או לנסוע בתחבורה ציבורית) כדי לשחרר את החתולה במקום מרוחק כפי שתכנן.

כך או כך, וגם אם כוונתו של הנאשם אכן הייתה לשחרר את החתולה במקום מרוחק, בפועל הנאשם לא פעל ליישום כוונה זו, והחזיק את החתולה לכודה במלכודת 24 שעות, כאשר מתוכן **14 שעות בתוך המקפיא שפעל.**

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

59. ב"כ הנאשם טען לקיומו של צידוק למעשיו, שכן לא נותרה לנאשם ברירה אלא לעשות בעצמו מעשה וללכוד את החתולה לאחר שהרשויות לא טיפלו בבעיה.

אין בידי לקבל טענה זו.

60. אילו נוכחות החתולה גרמה לנאשם מטרד, היה עליו לפנות לעירייה בעניין זה בטרם ייעשה בעצמו מעשה".

הנאשם הודה בחקירתו כי כלל לא יצר קשר עם הווטרנר הרשותי של עיריית אשדוד לגבי הימצאה החתולה בעסקו, ולא ביקש למצוא פתרון לעניין זה (ת/עמ' 6 ש' 10-12). בעדותו בבית המשפט שינה גרסתו וטען שפנה לוטרנר, הוא לא ידע לומר לגבי פניה לעירייה (עמ' 76 ש' 15), הוא סמך על ז'קלין שאמרה לו שאין מה לעשות. וכשראה את הווטרנר באזור אז שאל אותו והווטרנר אמר שאין מה לעשות (עמ' 76 ש' 20-24) (ז'קלין חיזקה את גרסת הנאשם בעניין זה וטענה שהם פנו לדוד בוארון שאמר שלא ניתן להזיז את החתולה (עמ' 42 ש' 2-3).

אין די בפניה אקראית בעל פה, ככל שהייתה כזו, בנוגע למטרד שנגרם על ידי חתולה, כדי לפטור את הנאשם מאחריות בשל טענת צידוק.

61. סעיף 34 לחוק העונשין - קבע פטור מאחריות בשל צידוק בין היתר, אם אדם עשה מעשה שהוא חייב או מוסמך לעשותו, אם עשה מעשה הדרוש הסכמה באופן מיידי לשם הצלת חיי אדם, שלמות גופו, או למניעת נזק חמור לבריאותו, ואם בנסיבות העניין לא היה בידו להשיג את ההסכמה.

62. בענייננו לא היה לנאשם כל צידוק מכל סוג לעשות את המעשה.

63. הכנסת חתולה למלכודת למשך 24 שעות כשבמרבית השעות הייתה המלכודת למקפיא, אינו מעשה אשר דרוש באופן מיידי לשם הצלת חיי אדם או מניעת נזק חמור לבריאותם.

אין בין המעשה לבין הצלת חיים מיידי דבר וחצי דבר. לפיכך אני דוחה טענה זו.

כפי שצויין ברע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ (22.6.97), שלעיל, ההצדק לגרימת סבל לבעלי-חיים תלוי בגורמים שונים: עוצמת הסבל, משך הסבל והתכלית שמבקשים להשיגה. יש לבחון אם מתקיים מבחן המידתיות. בנסיבות דנן הסבל שנגרם לחתולה ששהתה 24 שעות במלכודת ומתוכן 14 שעות במקפיא, נועד להשגת התכלית של "שקט" בעסקו של הנאשם ואי הפרעה לעסקיו. כמובן שהתכלית הנ"ל אינה מצדיקה את משכו של הסבל שנגרם לחתולה ואת עוצמתו.

התייחסות לטענות נוספות של ההגנה

זוטי דברים

64. אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי לכידת חתולה במשך 24 שעות כשמתוכן 14 שעות היא בתוך מקפיא שפועל בטמפרטורה של מינוס 4 מעלות היא זוטי דברים.

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (31.3.2005) דן בית המשפט העליון בסייג של "זוטי דברים" וקבע את הדברים הבאים:

"תכליתו של הסייג, הנלמדת מלשון הסעיף, היא לפטור את הנאשם מאחריות פלילית למעשהו "...אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך". הרעיון הניצב ביסודו של הסייג הוא שהחוק אינו עוסק בזוטות (*De Minimis Non Curat Lex*), וכלשון דברי ההסבר להצעת החוק, עיקרו בהנחה, כי:

"...השתבצותו הפורמלית של מעשה בהוראה חקוקה, המגדירה עבירה פלילית פלונית, כשלעצמה, אינה מוכיחה בהכרח שיש באותו מעשה לפחות מינימום של אנטי-חברתיות האופיינית לעבירה פלילית. הכלל שלפיו הוראה כאמור לא נועדה לזוטי דברים, בא לנגוס מן ההיקף הפורמלי של תחום ההסדרה של נורמה אוסרת, את הרובד התחתון שאינו שייך לה מבחינה עניינית" (הצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ב-1992, ה"ח 115, 139).

65. לטענת ההגנה המעשה קל ערך, שכן החתולה נותרה בחיים, ללא פגיעות גוף ואין מדובר במי שהוחזקה תקופה ממושכת במלכודת, אלא 24 שעות בלבד. אין בידי לקבל טענה זו.

החזקת החתולה 24 שעות לכודה, כשמתוכן 14 שעות בתוך מקפיא פועל, אינו מעשה קל ערך, כלל וכלל, גם אם הדבר לא הוביל למותה או לפגיעה גופנית קשה. טיב המעשה, בנסיבות שבפני, והאינטרס הציבורי מצדיקים אכיפת האירוע במישור הפלילי. על כן אני דוחה טענה זו.

66. לעניין פגיעות הגוף שנגרמו לחתולה, מצאתי להעיר כי לטענת ז'קלין החתולה צלעה כששיחררה אותה ונגרמו לה פגיעות גוף בדמות פצעים ברגליים. ז'קלין לא הבחינה בפצעים ברגע ששיחררה את החתולה מהמלכודת, (בשלב זה רגלי החתולה היו קפואות) אך הבחינה בהם מספר ימים לאחר מכן כשראתה שוב את החתולה (עמ' 37 ש' 24-25, 30), היא אף צילמה את החבלות (ת/11) והעלתה פוסט (עמ' 44 ש' 5-7).

המפקח אביעד מונטייה נשאל לגבי החבלות וציין שכיוון שהחתולה שוחררה וברחה, השירות הווטרינרי הציע שאם היא תמצא את החתולה והחתולה זקוקה לטיפול אז שתפנה לשירות הווטרינרי (עמ' 11 ש' 19-20). גם ד"ר משה דהן אישר זאת (עמ' 18 ש' 4-5).

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

ד"ר שמואלי-גולדין העידה כי העובדה שהחתולה צלעה כשהשתחררה, מלמדת על פגיעה (עמ' 25 ש' 1).

ז'קלין העידה כי התייעצה עם וטרינרית, ובשל החוויה שהחתולה עברה המליצו לה לא להכניס שוב את החתולה למלכודת כדי להביאה לטיפול רפואי, אלא לתת לה להירגע, ולהיות במעקב, ורק אם הפצעים מחמירים אז להביא אותה לטיפול (עמ' 69 ש' 33-28).

אני ערה לטענות שהעלה ב"כ הנאשם בעניין חבלות הגוף ובהן: האם החתולה המצולמת בת/11 היא אותה החתולה שלכד הנאשם (עמ' 46 ש' 19-15) האם החבלות המתועדות נגרמו כתוצאה מהאירוע ולא מאירוע אחר שהתרחש לפני או אחרי האירוע הנ"ל. כפי שציין ב"כ הנאשם, הגב' ז'קלין אינה וטרינרית, ואין לתת משקל לעדות סברה שהשמיעה לפיה הפצעים נוצרו כתוצאה מהקרח (עמ' 44 ש' 33-28).

בסופו של יום המאשימה בחרה שלא לייחס לנאשם גרימת חבלה לחתולה, ועל כן לא מצאתי להכריע בשאלה האם נגרמו לחתולה חבלות גוף כתוצאה ממעשי הנאשם. כאמור, אין צורך להוכיח פגיעה או חבלה כאחד מיסודות העבירה בה הואשם הנאשם.

אכיפה בררנית

67. ב"כ הנאשם טען להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, שכן לדבריו, לא הוכח שבעבר הועמד אדם לדין על לכידת חתול במלכודת או על התעללות בבעלי חיים, במקום בו לא נגרמה לבעל החיים חבלה.

68. ד"ר משה דהן נשאל על ידי ההגנה האם העביר בעבר לרשות החקירה תלונות על כך שאנשים לכדו בעלי חיים, רק לעצם הלכידה והשיב שאינו זוכר (עמ' 18 ש' 26-24).

69. מר נפתלי דדון, מנהל מרחב דרום ביחידת האכיפה של משרד החקלאות נשאל אם זכור לו מקרה בו הוגש כתב אישום כנגד אדם בגין התעללות בבעל חיים ללא פגיעה פיזית והשיב שלא זכור לו אם היה או לא היה מקרה כזה (עמ' 22 ש' 8-6).

70. העובדה שעדי התביעה לא זכרו אם נתקלו במקרים קודמים בהם הועמד לדין אדם על לכידת חתול, מבלי שהוכח שנגרמה פגיעה פיזית לחתול, אין בה כדי ללמד על אכיפה בררנית, מה גם שבמקרה דנן ההעמדה לדין לא הייתה רק בשל עצם לכידת החתולה, אלא בשל כל הנסיבות המתוארות בכתב האישום המלמדות על התעללות.

71. נקודת המוצא לבחינת הטענה לקיומה של אכיפה בררנית היא בחינת קבוצת השוויון שעליה נמנה הנאשם, המשכה בבחינת המצבים בהם האכיפה בין קבוצת השוויון שונה והטעמים שבבסיס

הדבר ולבסוף בחינת שאלת הנטל הראייתי. ע"פ 3507/19 וע"פ 3514/19 עבד אלסמד בורקאן
נ' מדינת ישראל (3.12.20)

"טענת אכיפה בררנית אינה רק טענה משפטית עקרונית. היא, קודם כל, טענה עובדתית...
רשות מנהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית... מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד הרשות
טענה של אכיפה בררנית, ... עליו הנטל להפריך חזקה זאת... אין די בהעלאת סימני שאלה. מי
שטוען לאכיפה בררנית צריך לבסס את טענתו" [ע"פ (עליון) 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל
(12.8.12)].

"הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית שמורה למקרים חריגים... והנטל המוטל על כתפי
הנאשם הטוען לקיומה הוא כבד" [ע"פ (עליון) 3507/19 בורקאן נ' מדינת ישראל (3.12.20)].

72. הנאשם לא עמד בנטל הראייתי הרובץ לפתחו לבסס טענתו בדבר אכיפה בררנית. הנאשם לא הציג
ולו מקרה אחד בו במקרים דומים של הכנסת חתולה למקפיא, או התעללות בעלת אופי דומה
בעלי חיים הוחלט שלא לנקוט הליכים משפטיים.

טיפול עיריית אשדוד במאכילי חתולים

73. ב"כ הנאשם הלן על כך שעיריית אשדוד אינה מטפלת כנדרש בחתולי רחוב.

74. ב"כ הנאשם הפנה כאמור להנחיות שהוצאו על ידי משרד החקלאות בעניין זה בשנת 2008 (נ/2).
"הנחיות בינויים לטיפול בחתולי רחוב"

75. ד"ר משה דהן, הרופא הרשותי של עיריית אשדוד ציין כי אין נוהל המתייחס למאכילי חתולים,
אין איסור על האכלת חתולים ואין אכיפה בעניין זה. לדבריו, כשמתעוררת בעיה מנסים לפתור
אותה בדרכי נועם (עמ' 18 ש' 14-20).

76. מר דוד בוארון, המפקח הווטרנרי של עיריית אשדוד, העיד כי יש מספר מאכילות חתולים
מוכרות באשדוד, וכי הן מאכילות את החתולים במקומות שהם מאשרים להן. לדבריו, כל עוד
אין תלונות של דיירים וכל עוד הדבר לא מהווה מטרד, מבחינתם זה בסדר, ואם זה מהווה מטרד,
הם דואגים להזיז את פינת ההאכלה למקום מרוחק יותר (עמ' 13 ש' 13-18).

77. לדבריו, העיריה לא בודקת כל חתול שמסתובב בעיר אם הוא מפיץ מחלות אם לאו, אין צורך
בבדיקות תקופתיות (עמ' 13 ש' 21-27). לדבריו, "מאכילות החתולים דואגות לחתולים ברמה של
מעל ומעבר. אם כואבת השן לחתול, המאכילה תבקש שנבוא לטפל בו" (עמ' 13 ש' 29-30).

78. הכרעת הדין לא תדון בכל הנוגע לאופן הטיפול של עיריית אשדוד בחתולי הרחוב. הסוגיה אינה
דרושה להכרעה במחלוקת בתיק זה וממילא לא הוצגו בפני ראיות מספיקות כדי לדון בעניין זה.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

הנגיעה היחידה של נושא הטיפול של העירייה בחתולי הרחוב לעניינו של הנאשם, כרוכה בטענת הנאשם להעדר טיפול של העירייה בחתולה ה"מטרידה" את הנאשם. כאמור, הנאשם כלל לא פנה באופן פורמלי לעירייה, בבקשה להסרת מטרד, וספק רב, לאור גרסתו, אם בכלל פנה באופן לא פורמלי.

דוד בוארון וד"ר דהן, אשר התייצבו להעיד בתיק זה לא נשאלו על כך דבר וחצי דבר על ידי ההגנה. העירייה בוודאי אינה יכולה לנחש שהחתולה אשר מתגוררת במחסן המכולת של הנאשם, נמצאת שם בניגוד לרצונו ומהווה עבורו מטרד.

כך או כך, וגם אם עיריית אשדוד ידעה אודות ה"מטרד" ולא טיפלה בו (נתון שלא הוכח), אין בכך כדי להפחית ממידת אשמו של הנאשם, ובוודאי שאין בכך כדי לפטור אותו מאחריות.

הנאשם טען בהודעתו כי זיקלין מאכילה את החתולים באזור המכולת והוא ביקש ממנה מספר פעמים להרחיק את האוכל מאחורי החנות (ת/4 עמ' 3' ש' 9-10) זיקלין לא נשאלה על כך בחקירתה הנגדית בבית המשפט, כך שאין בידי לקבל טענה זו.

מה גם, שאפילו אם הדברים היו נכונים (ואינני קובעת זאת) אין בכך כדי להפחית ממידת אשמו של הנאשם, ובוודאי שאין בכך כדי לפטור אותו מאחריות.

אני כמובן ערה לכך, שזיקלין העידה שכאשר החנות סגורה היא לעתים מכניסה דרך פתח בקיר אוכל של חתולים לתוך החנות, הנאשם העיד שאכן לעתים היה מגיע לחנות ומגלה אוכל חתולים, ולראשונה במהלך דיון ההוכחות גילה שהמקור לכך הוא זיקלין.

בשל כך, מצאתי להעביר העתק הפרוטוקול למפקח הרשותי של עיריית אשדוד, על מנת שיוודא כי האכלת חתולי הרחוב לא תעשה בסמוך לכניסה למכולתו של הנאשם (ובוודאי שלא בתוך מכולתו) באופן שיהווה מטרד עבורו.

העדר שימוע לנאשם

79. ההגנה הלינה על כך שלא נערך לנאשם שימוע לפני הגשת כתב אישום. לטענת ההגנה, הנאשם לא הבין את משמעות החקירה שנערכה לו, הוא חשב שמדובר ב"איזה פרוטוקול", והוא הרגיש בנוח דיבר חופשי מבלי לחשוב על כל מילה ומשמעותה, ויכול והשמיט פרטים, הוא לא היה מודע לחשיבות הייצוג (עמ' 81 ש' 13-31), הוא אמר את האמת אך לא הקפיד לדייק בלשונו (עמ' 82 ש' 6-11; עמ' 83 ש' 14-17).

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

80. לטענת ההגנה, אילו היה נערך לנאשם שימוע, יכול היה להסביר את הדברים, ולשכנע שאין הצדקה להגיש כתב אישום.

81. אין בידי לקבל טענה זו. כאמור, העבירות בתיק זה הן לא עבירות מסוג פשע, והמאשימה אינה מחוייבת לערוך לנאשם שימוע.

82. כך או כך, לאחר שכלל הנתונים הוצגו במעמד הדיון, ולאחר ששמעתי את הסבריו של הנאשם, מצאתי כאמור כי בנסיבות העניין בדין הוגש כתב אישום כנגד הנאשם.

מחדלי חקירה

83. הנאשם כאמור הלך על מחדלי חקירה, למשל על כך שלא נרשמו מזכרים של חוקרים נוספים שנכחו בחקירה, על כך שגובה ההודעה לא שאל שאלות נוספות שהיו יכולות לשפוך אור על האירוע, על כך שהפוסטים שפרסמה ז'קלין לא היו בתיק החקירה והוצגו להגנה בפתח עדותה של ז'קלין, בסוף פרשת התביעה, על כך שלא נבדקה הטמפרטורה במקפוא, על העדר תיעוד של החתולה וכדומה.

84. לא מצאתי כי היה במחדלים אלו להביא לפגיעה בהגנת הנאשם. נהפוך הוא, מרבית החוסרים בחקירה (כגון העדר תיעוד המקפוא והעדר תיעוד החתולה) דווקא הביאו לפגיעה ביכולתה של המאשימה להוכיח את אשר עליה להוכיח, ונזקפו לזכותו של הנאשם.

לסיכום

85. הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר כי ביום 11.3.23 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, לכד הנאשם את החתולה במלכודת חתולים, החזיק אותה לכודה בתוך המלכודת 24 שעות, כאשר לאחר 10 שעות הכניס את החתולה, כשהיא בתוך המלכודת, לתוך מקפוא גלידות שנמצא בתוך מחסן המכולת.

הוכח בפני מעבר לכל ספק שהמקפוא פעל והטמפרטורה בו הייתה מינוס 4 מעלות (לא הוכח מעבר לכל ספק כי הטמפרטורה הייתה מינוס 30 מעלות).

לא הוכח בפני מעבר לכל ספק שהחתולה הוחזקה ללא פתח אוורור.

לא הוכח בפני מעבר לכל ספק שהנאשם לא סיפק לחתול מזון ומים בכמות מספקת לצרכי מחייתה.

בית משפט השלום בבאר שבע – בשבתו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 51841-05-23 מדינת ישראל נ' סוכצבסקי

הוכח בפני מעבר לכל ספק שבאופן המתואר בו הוחזקה החתולה, הנאשם עינה אותה, התעלל בה והתאכזר אליה שלא כדין. הוכח שהנאשם היה מודע לכך, גם אם זו לא הייתה כוונתו.

הנאשם ביצע מעשיו על רקע סבלו מהמטרד שגרמה נוכחות החתולה במכולת שבבעלותו, ומתוך רצונו להרחיק את החתולה מעסקו. אין באמור, כדי להצדיק את מעשיו. הסבל שגרם הנאשם לחתולה אינו לתכלית ראויה ובוודאי שאינו מידתי בנסיבות העניין.

לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של עינוי, התאכזרות והתעללות בבעל חיים, לפי סעיפים 2(א) ו-17(א) לחוק צער בעלי חיים ואני מזכה את הנאשם מהעבירה של החזקת בעל חיים מבלי לספק לו את צרכי מחייתו, מבלי לדאוג לבריאותו ומבלי למנוע התעללות בו לפי סעיף 1א2, ו-17(ב) לחוק צער בעלי חיים.

ניתנה היום, ה' אלול תשפ"ד, 08 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים

נועה חקלאי, שופטת

